

Anmeldelse i Nordjyske Stiftstidende, 220901
”Hun har det hele” af Lotte Garbers
Skrevet af Jens Henneberg

Borgerlighedens fundamentale rationalitet

Med barnedåb i hjemmet i 1998 hos det velbjærgede ægtepar Camilla og hendes pragteksemplar af en mand, Kristian, som krumtap folder denne nyrealistiske roman sig ud over 13 kapitler, hvoraf ungefähr halvdelen er handlingsinds kud, der ligger forud for hovedhandlingen. I dem følger vi Camillas opvækst, hendes lægestudier, diverse erotiske forbindelser og mødet med Kristian. Centrale er småskænderierne og forholdet til den altid korreksende storesøster Malene og til forældrene, hvor den kunststuderende mor, der absolut skal realisere sig selv, for en kortere bemærkning flytter sammen med sin lærer på akademiet. Forældrenes ægteskab beskrives af veninden Dorte som ”isdronning til mor og en følelsesmæssigt underfrankeret far”. Camilla har aldrig anset sine forældre for lykkelige, men måske de havde gjort et godt stykke arbejde: de havde passet huset og sørget for, at børnene kom godt i vej. Måske skulle man ikke forlange mere.

Det er også den impulsive, øjeblikorienterede Dorte, der siger, at Camillas liv er sådan, at hun kan få, hvad hun vil have: ”Du skal bare vælge, og så skal det bare være så rigtigt og gennemtænkt, at det hele bliver ... tamt”.

Hun forsøger at skabe afveksling i den daglige trummerum ved at indlede et forhold til sin sexorienterede svoger Mads, men hun får efterhånden kvalme af hans rationelle sexafprøvninger.

Men hun føler, at et eller andet går hende forbi, og at hun ikke slår til.

Hvad vil hun?

Ja, jeg gnikkede øjnene to gange, da jeg læste følgende passage, som jeg vitterligt ikke kan finde ironiske undertoner i: ”Hun ville blive ved med at satse på de gode, gamle værdier med mand og børn og gøre sit bedste, og hvis det ikke var fantastisk, var det godt nok. Det fantastiske, at følge sine indskydelser, sit hjerte, var heller ikke mere end godt nok. For det meste var det ringere.”

Og bogen slutter med følgende illusionsløse resignation om den afdøde far: ”Det var forkert. Men det var sådan, det blev”.

Garbers skildrer borgerlighedens fundamentale rationalitet og isolationen usentimentalt og solidarisk. Borte er feminismens tyrkertro på altomfattende interessmodsætninger mellem kvinder og mænd, borte er drømmen om flugten tilbage til mere idylliske tider. Tilbage er med et udtryk fra Paludans ”Jørgen Stein” den triste konklusion: ”den eneste Vej gaar gennem Pligtens Mølleværk”.

